

ARNHEMSCHE SCOUKANT.

ZATURDAG 21 FEBRUARI.

De prijs deser Courant, die geregeld vijfmaal
's weeks wordt uitgegeven, en wel op Dinsdag,
Woensdag, Donderdag, Vrijdag en Zaterdag, is
f 5 in de drie maanden.

De prijs der Advertentien van een tot vijf
regels, f 1.00, en van een regel daarvan 20
centen, behalve de kosten van de plaatsing.

Pensioenen.

V.

Het maken en veranderen van posten, ten einde het geluk te hebben die te mogen wegschenken, is zoo vast eene gewoonte van ons bestuur geworden, dat er geen gelegenheid, hoe onnoozel ook, zich daartoe kan aanbieden, of ijverig wordt zij aangegrepen. Zoo moet nu weder het ongelukkige pensioen-fonds aanleiding geven tot het oprigten van eenen »Raad van bestuur van het Pensioen-fonds voor burgerlijke ambtenaren,» welke raad uit vijf leden en eenen secretaris, allen door den koning te benoemen, zal bestaan. Die raad zal als een departementje in het departement van financiën met de overige departementen van algemeen bestuur in regtstreeksche betrekking staan, aan deze inlichtingen geven en van deze inlichtingen vragen; hij zal zoo wat voor regterje spelen door de aanvragen om pensioenen te beoordeelen en verder adviezen uitbrengen omtrent het al of niet verleenen van pensioen.

Men beklagt zich sedert jaren over het nutteloos heirleger van ambtenaren in ons kleine land; de ministers, behouders als zij zijn, trachten niet enkel ook dit gebrek nevens zoo vele andere te behouden, — zij vermeederen het nog. Die raad toch zal weder zijne ondergeschikte ambtenaren moeten hebben, en zoo heeft men, in plaats van vereenvoudiging, eene complicatie in het leven geroepen, die niets anders dan omslag en kosten zonder noodzaak veroorzaken kan. Die raad met zijnen secretaris en andere, beambten zal bezoldigd moeten worden, waarschijnlijk uit het pensioen-fonds, maar zoodoende zal de minister medewerken, om eene der »ontegenzeggelijke voordeelen,» welke het pensioen-fonds boven het »eigenaardige» eener plaatsing der pensioenen op de begrooing hebben doen verliezen, te vernietigen. Dan toch worden de penningen van het fonds aangewend voor uitgaven, waar zij niets van de gemeen hebben en blijven niet wettig bewaard voor die uitgaven, welke zij bestemd zijn te helpen bestrijden. Die gelden immers moesten dienen om er pensioenen aan gewezen ambtenaren, met om er tractementen aan bestaande ambtenaren van uit te kee-

ren. Men ziet, hoezeer de minister zich-zelfen gelijk blijft.

Het voordeel van dien raad, welke oprigting, volgens den minister, »noodwendig» uit de instelling van een pensioen-fonds volgt, bestaat vooral in de eenparigheid, welke daardoor in de toepassing van de voorschriften der wet op de pensioenen bevorderd zal worden. Waarom niet liever de wet zoo duidelijk maakt, dat daaruit alleen die eenparigheid van zelve moet voortvloeijen? De geest der schrijverij is in ons bestuur diep genoeg ingedrongen, om geen nieuw voedsel te behoeven.

De staat heeft de rol der verzekeringsmaatschappijen op zich genomen; hij behoort dus ook dezelfde waarborgen aan hen, die hem hunne gelden toevertrouwen, aan te bieden als de bijzondere maatschappijen. Hij behoort dit zelfs in hoogere mate te doen, dewijl de onredelijke dwang, door welchen hij zich van een gedeelte van het zuur verdiende loon des ambtenaars meester maakt, het wantrouwen van dezen wekken moet. Welke zekerheid biedt mij uw raad, denkt de ambtenaar? Zijn zijne leden niet ambtenaren, niet creaturen van den minister? welk belang heeft die raad bij eene behartiging mijner regten, wanneer de minister die anders inniet? zal hij die durven, zal hij die zelfs kunnen beschermen, al wilde hij? Afhankelijk van den minister is de raad slechts een werktuig in diens hand. Wilt gij mij zekerheid geven, — laat dan ten minste het fonds door mannen, uit de contribuërenden gekozen, bestuurd worden; laat jaarlijks openlijk rekening en verantwoording doen. Het is ons geld, geweldadig ingehouden, dat ons dat geweld vergeten, door ons de meestmogelijke zekerheid tegen alle misslagen of verkeerdheden te geven. Nu zal, ook bij het beste bestuur, wantrouwen ons beheerschen. De minister verwacht van dit fonds gouden bergen; het zal waarschijnlijk eenmaal, al is het ook wat laat, den ganschen last der pensioenen dragen: reden te meer, dat aan den ambtenaar het bestuur daarover, al is het onder spijst des ministers, moet toegelikt worden; hij wil die zekerheid voor de betaling van zijn pensioen, welke hij zoo duur betalen moest, niet door verkeerde handelingen van vreemde, niet belanghebbende, personen zien te niet

gaan. Zoo gij hem het geld afneemt, draag er hem ten minste de zorg over op. Wie zal beter dan hij voor uw gewenscht, dat die gelden wettig bewaard worden voor uitgaven, welke zij bestemd zijn te helpen bestrijden,» waken?

Wanneer de staat zich in den weder bijzondere nijverheid werpt en niet tot eene groote verzekerings-maatschappij opwerpt, begaat hij zooveel te grooter onbillijkheid, als de ambtenaar, die, bij de weigering of toekenning van zijn pensioen, meent verongelikt te zijn, tegen den staat niet gebruik kan maken van dezelfde dwangmiddelen, welke de burgerlijke wet hem tegen gewone verzekerings-maatschappijen geeft. Men dwingt hem, zijns ondanks, deel te nemen aan de verzekering, en men schenkt hem niet eens de middelen, om het doel, dat men in het oog zegt te hebben, te kunnen bereiken? Waarlijk, de staat maakt hier geen gering misbruik zijner magt. Of zou men ook misschien meenen, dat een bestuur nimmer dwalen, laat staan onrecht plegen kan?

Voor den ambtenaar ware het voordeliger, zekerder en regtvaardiger geweest, wanneer men alle pensioenen had afgeschafte, dan hem die door eene wet, als de voorgestelde, te belooven. Hij had dan onder betere voorwaarden en met sterker waarborgen bij bijzondere maatschappijen het belang kunnen doen verzekeren, waarvan zich nu de staat het monopolie toe-eigent.

Het aangeboden wetsontwerp munt uit door onvolledigheid en is eene volstrekte verkrachting van de eerste beginselen van alle regtvaardigheid. Men zoekt zich op de goedkoopste wijs van eene erkende verplichting af te maken; de overweging in den aanhef komt daarvoor uit, en men doet dit door zich geweldadig het verdiende loon toe te eigenen. Het ontwerp weinelt verder zoo van nietwe als van oude, uit de vorige ontwerpen nageschreven, onjuistheden. Zijne redactie is gelijk die van alle onze staatsstukken — jammerlijk; de heer van Nieuw heeft vroeger ook erkend, dat hij van het goed redigeren van wetten niet veel af wist. Die waarheid blijkt ten duidelijst uit dit ontwerp. Wij hebben geenen lust het ontwerp geheel door te loopen, ten einde het alles aan te wijzen. Wij willen evenwel nog,

in den onzer volgende artikels, een paar aanmerkingen maken op punten, die niet van belang onthloot zijn.

Buitenlandsche berigten.

BELGIE.

Brussel, 28 febr. Gelijk de jl. zaterdag gehouden raad van ministers zich uitsluitend heeft bezig gehouden met beraadslagingen, ten gevolge van de ontvangen berigten omtrent de onderhandelingen te 's Gravenhage, zoo is de bijeenkomst van maandag (eergisteren) uitsluitend aan de zaak van het onderwys besteed, en het is heden, dat de ministers nogmaals vergaderd zijn, om over het voornamelijk verschilpunt in de bepalingen van het te dier zake aan te bieden wetsontwerp eene eindbeslissing te nemen.

»Wat het eerstgenoemde onderwerp aangaat, schijnt vrij duidelijk, dat omtrent de grondslagen tot beslechting der *tarief*-kwestie, de 's Gravenhaagsche onderhandelingen tusschen de commissarissen ter wederzijde, in weerwil van de beiderzijds terklaarde geneigdheid tot bemiddeling, tot zeer tegen elkander aanlopende beschouwingen hebben geleid, zoo als ook genoegzaam zich van zelve laat verklaren, als het meest natuurlijke gevolg van de strijdige gezigtspunten, waaruit men van aanvang aan de onderlinge belangen door de beide gouvernementen heeft aangemerkt gezien in derzelve daarover gedane mededeelingen tot toelichting der zoogenaamde *representative*-maatregelen. Men wil het aan den invloed van de zich aldus voordoeende moeilijkheid, om de beiderzijdsche gezigtspunten tot overeenstemming te brengen, toeschrijven, dat de centrale afdeling van de Kamer der Represantanten geuoopt is geworden, om zich tot de indiening van het tot dus verre aangehouden verslag over het wetsontwerp tot bekrachtiging van het dezerzijdsche koninklijke besluit van 12 januari gereed te houden.

»Het tweede vraagstuk, de wet over het *onderwys*, is voor de inlandsche gesteldheid van nog meer oogenblikkelijk beslissend gewigt. Het is de toets, waarvan zal afhangen of de minister van de *Weyer* zich door het tot hiertoe teruggelohouene vertrouwen der liberale partij zal gerugstond zien, of wel, voor zijne kerkelijkgezinde ambtgenooten zwichtende, het bewind aan den tegenstand van hare zijde zal prijs geven, die alsdan kan verwacht worden onverzettelijker en heviger dan immer te zullen zijn.

»De heer *Smits*, gouverneur van de provincie Luxemburg, om belangen, die provincie betreffende, herwaarts ontboden, is bij den koning in eene particuliere audientie ontvangen.

»De senaat heeft gisteren, onder andere wetten, die over de *voornemens* aangekomen en de discussie aan die over de *jagt* geopend.

»In het dagblad *l'Observateur* leest men, dat eene fractie van de corporatie der jezuiten, van Frankrijk komende, in besprek is om het schoone landgoed van *de Ramée*, aan mevrouw *Claes* van Leuven toebehorende, voor eene som van 1,200,000 franken aan te koop.

»Van Valenciennes verneemt men, dat aldaar de afvallige gewezen roomsch-katholieke priester, die alhier, onder den valschen schijn van een der van *Tobolsk* ontvugte Poolische ballingen te zijn, onderscheidene geestelijken misleid heeft en zijn bedrog in Frankrijk poogde voort te zetten, op bevel van den prefect van het noorder-departement is in hechtenis genomen.

»Gisteren voormiddag zag men hier een talrijke toeloop voor het paleis van justitie, bestaande uit arme lieden, die wilden goedspreken voor aduwerwanten of vrienden, wegens bedelarij gearresteerd. Ten gevolge van eene bevolene buitengewone bedrijvigheid der politie, tegen de bedelaars, waren, namelijk, dien ochtend niet minder dan 28 personen voor den rechter van instructie gedaagd. Slechts 3 daarvan zijn vrij gegeven, en de overigen in gevangenis gesteld.

»Als eene nadere bijdrage tot de berigten over den rampspoedigen toestand van den arbeid aan de lijnwaad-fabrieken, wordt uit Thielt geschreven, dat de onderstand van stadsweg aan arbeidloze werklieden, die te laat vorig jaar 19,000 franken bedroeg, op het budget van het thans ingetreden jaar nagenoeg 60,000 franken heeft vereischt.

»Het huis van arrest alhier, waar het getal der gevangenen in de maand november slechts 250 en

280 was, telt er op den 15den dezer 423, waaronder 164 bij voorloopige gevangenzetting, 4 ter beschikking van de administratie der openbare veiligheid, 57 passanten, 15 wegens schuld gegijzelden en 25 voor onbetaalde boeten en gerechtskosten. Van de gevonnenen, zijn er gisteren 64 naar de centrale gevangenhuisen vervoerd.

Binnenlandsche berigten.

's Gravenhage, 29 febr. De arrondissements-regtbank alhier heeft heden uitspraak gedaan in de zaak van het openbaar ministerie, tegen den heer *Adrien van Bevervoorde*, schrijver en uitgever van het weekblad *Asmodée*, en schrijver en verspreider van een bij dat weekblad gevoegd geschrift, getiteld: *«Un chapitre d'un livre à faire,»* enz. De regtbank heeft in de eerste plaats verklaard, dat die actie regtens was ontankelijk. Zij heeft voorts overwogen, dat de vrije uiting van zijne gevoelens, door middel van de drukpers, bij de grondwet is gewaarborgd, doch dat hij, die van dat middel gebruik maakt, verantwoordelijk blijft voor hetgeen hij schrijft, zoodat altijd de vraag blijft, of een schrijver de regten der maatschappij of van bijzondere personen heeft beledigd. De regtbank heeft den beklagde *niet schuldig* verklaard aan de tweede en derde punten der aanklagt, dat hij, namelijk, den heer *Box* zou gelasterd hebben, door het *Journal de la Haye* ten laste te hebben gelegd, dat het de redevoeringen van de leden der oppositie *vervalscht*, en dat het gemelde blad zich aan het wanbedrijf van nadruk zou schuldig maken. Over die punten wordt toch doorgaans gesproken, als van eene *persona moralis*, en het is alzoo aan twijfel onderhevig, wie persoonlijk is aangevallen, daar er steeds een ander persoon als uitgever onder het *Journal de la Haye* voorkomt, dan de heer *Box*. De regtbank heeft den beklagde, echter, *schuldig* verklaard aan het wanbedrijf van laster, begaan in een gedrukt en verspreid geschrift, den heer *Box* daen te hebben ten laste gelegd, die, indien dezelve bestonden, hem aan den haat en de verachting zijner medeburgers zouden blootstellen. Deze schuldigverklaring is gegrond op die zinspelen, in het bedoelde geschrift voorkomende, waarin de schrijver aan den heer *Box* verwijt, dat hij hem bij den minister *Rochussen* heeft belasterd, om hem in het verderf te storten. Dit is een bepaald en precies lojt, hetwelk ten laste gelegd wordt, met vermelding van den tijd en met bijvoeging van de geringste omstandigheden en bijzonderheden. De regtbank heeft uit de geheele strekking van het geschrift afgeleid, dat hier bestond *animus injuriandi*, en ten slotte den beklagde *veroordeeld* tot eene gevangenisstraf voor den tijd van twee maanden, eene boete van f 25, vijf jaren verstek van burgerlijke regten, in de kosten der publieke actie, en in die door de voeging veroorzaakt, en aan de betoedigde partij vergund, het aanspikken van het veroordeelend vonnis, ten getale van 10 exemplare, binnen de stad 's Gravenhage, mits dat dit geschiedde binnen den tijd van vier weken, nadat het vonnis in kracht van gewijsde zal zijn gegaan, en mits de kosten niet meer dan f 150 zullen bedragen.

De afdelingen der Tweede Kamer van de Staten Generaal zetten heden haar onderzoek voort, oopens de ontwerpen betrekkelijk het Wetboek van Strafrecht. Men schijnt uit dat doorlopend onderzoek te mogen opmaken, dat de ontwerpen in discussie zullen komen en dus afgedaan worden, of schoon aan den anderen kant de wensch der Kamer is nitgedrukt, om liever het geheele Wetboek van Strafrecht door de regering aangeboden te zien, ten einde meer eenheid en verband in de verschillende deelen kunne heerschen.

In de zitting van de Tweede Kamer der Staten Generaal van heden is ingekomen eene koninklijke boodschap, van den 16den februari, ten geleide van een ontwerp van wet, strekkende tot overbrenging op de begroeting van 1846 van gelden, toegestaan voor 1845 voor de munt. — Verzending naar de afdelingen.

Is ontvangen eene missive van raden en generaal-meesteren van 's rijks munt, waarbij kennis wordt gegeven van het ontslag van het lid van dat collegie, den *Baron van de Capellen*, en tevens wordt aangehouden tot spoedige vervulling der vacature.

Zijn ingekomen zes adressen van personen, die verzoeken, bij de keuze, door de Kamer te doen, in aanmerking te komen. Die verzoeken zijn van:

1o. *W. baron Six van Oterleek*, administrateur van 's rijks-schatkist te Utrecht;

2o. *R. C. baron d'Ablaing van Giessenburg*, hoogheemraad van Schieland;

3o. *J. L. le Houw*, hoofd-ontvanger van het regt van waarborg op de gouden en zilveren werken in dit rijk;

4o. *F. C. H. baron Taets van Amerongen*, lid van de ridderschap der provincie Utrecht;

5o. *Jhr. A. Calhoun*; laatstelijk arrondissements-inspecteur der directe belastingen te Utrecht, thans lid der commissie tot behandeling van 's rijks muntmateriaal;

6o. *A. S. Rueb*, lector aan 's rijks hoogeschool te Utrecht, in het vak der sterrekunde.

Wordt besloten, deze lijst te doen drukken; terwijl in eene volgende vergadering de dag zal bepaald worden, waarop de nominatie zal plaats hebben.

Aan de orde van den dag zijn de beraadslagingen van het ontwerp van wet, betrekkelijk de bezwaarschriften in sake der directe belastingen.

De heer *Schooneveld* zegt, dat onder de voorgedrukte wetten, welke worden aangeboden, die omtrent de belastingen eene allereerste plaats bekleedt. Eene wet aangenomen zijnde, vaardigt de minister haar uit. Zou het nu niet ongevoelig en in strijd met eene goede staatsinstelling zijn, dat diezelfde ministeriële magt alle geschillen in sake van belasting, in het hoogste ressort zal beslissen. Dit wordt intusschen thans voorgesteld. Dan zou, er in sake van belasting, van alle regelen van regt worden afgeweken, en er buiten de gewone regtbanken andere regtsmagt worden gesteld. De koning heeft volgens artikel 147 der grondwet, het recht, de besluiten der staten te schorsen, die met de algemeene wetten of het algemeen belang strijdig mogten zijn. Doch dan geldt het niet gelijk hier, vomsissen ten principale. En wat is die koninklijke schorsing? Niets anders dan die des ministers. Z. E. heeft de zelf erkend in het antwoord, door hem gegeven, dat men hier waarborgen vindt in het contract des ministers. De redenaar kan dus onmogelijk goedkeuren een beroep op den minister van financiën, die zelf de wet uitgevaardigd heeft.

De heer *van Dam van Iselt* herinnert, dat, toen de tegenwoordige wet werd aangeboden, het algemeen voldaan had, dat er een stap was gedaan om de bestaande Fransche, door eene nationale wet te vervangen. Dat genoeg is ook bij het voorloopig verslag nitgedrukt, terwijl daarbij, echter eenige aanmerkingen werden gemaakt. Inderdaad zijn er dan ook eenige geringe wijzigingen van omdersgeschikt belang in de voordragt gebragt. Het hoofdpunt, echter, zoo even door den varigen spreker ontwikkeld, is onveranderd gebleven. De redenaar moet daarbij opmerken, ofschoon dit, toen de vorige spreker er van gewaagde, door een koninklijk des ministers ontkend werd, dat, wanneer van de koning, van de koninklijke goedkeuring gesproken wordt, men steeds den minister op het oog heeft. Het is bewezen, dat, wanneer in een besluit, het woord *Ons gezigt* voorkomt, de spreker is van de koning, maar van den minister. Reeds bij eene vroeger gelegenheid heeft de redenaar gewaagd, van hetgeen men in termen van de regering noemt, de belastingen productief te maken. Hetgeen de koning, het hoofd van het departement van financiën den koning aan zijne ambtenaren heeft gegeven, zorg te dragen, dat de belastingen meer productief zouden zijn. De minister heeft voorts toen niet registreerds de latere appellatie van den redenaar, maar ontkende eene *réplique*, en iederen ambtenaar gezonden te hebben. Thans herhaalt de redenaar, dat er een goed bestand om de belastingen productief te maken, met uitzondering van de ambtenaren om in de ministeriële gunst te stellen. — Wanneer hij nu de voorgedrukte wet goedkeurd heeft, dan is er een beroep op de gedeputeerde staten op mannen, die door de ingezetenen gekend zijn. Daar dus bestaat een beroep op den minister, waarvan de taal is uitgegaan. — Een waarborg ma

men den ingezetenen niet ontnemen. Men moet er voor waken, dat hunne klagen voor een onafhankelijk collegie kunnen gebragt worden.

Sedert eenigen tijd, zegt de redenaar, wordt er door de regering bijzonder voor gewaakt, dat aan de regten van den koning niet te kort worde gedaan.

Daaraan moeten de betreuwenswaardige vervolgingen der drukpers worden toegeschreven.

Daaraan heeft men de verklaring van het openbaar ministerie te danken, dat de koning niet onschendbaar is. Welligt is het ministerie onschendbaar. Doch, onder den schijn van het koninklijk gezag te handhaven, mag men dat der ministers niet uitbreiden. Het doet den redenaar leed, dat hij den vrijen loop aan zijne aandoeningen moet laten. Het bedroeft hem, dat wij in eenen tijd leven, waar zoodanige theoriën worden te berde gebragt. Hij moet hier openlijk verklaren, dat de theorie niet houdbaar is, dat de koning niet onschendbaar zou zijn. Hij zal niet toestaan, dat dit bij eenige wet zou bekrachtigd worden.

Z. Exc. de minister van financiën vraagt, of de redenaar hem ook de dagteekening of den inhoud kan opgeven van de circulaire, waarvan hij gewaagt.

De heer van Dam zegt, thans buiten staat te zijn de juiste dagteekening op te geven, maar hij herinnert de vraag, reeds voorleden jaar door Z. Exc. gedaan, hoe het mogelijk was, dat de redenaar kennis van zoodanige circulaire kan hebben? Hij heeft dit niet opgegeven (en zou ook niet onedelmoedig genoeg zijn, om den persoon op te geven, die hem daarvan kennis had doen dragen), maar hij herhaalt, met al die Hollandsche cordaatheid, welke de minister tot zijn eigendom wil maken, de vraag, of het onwaar is, dat aan de hoofd-ambtenaren der belastingen aanschrijving is gedaan, dat hunne onderhoorigen wettig dragen, dat de belastingen productief worden gemaakt, en hij vraagt of Z. Exc. daar niet bijgevoegd heeft, dat zoodanige ambtenaren aanspraak op de goedkeuring van Z. Exc. konden maken.

Z. Exc. de minister van financiën zegt niet alleen de dagteekening, maar ook gevraagd te hebben, of de geachte redenaar ook een geschrift der circulaire bij zich had. Z. Exc. had dit gedaan, ten einde daarvan voorlezing aan de Kamer te doen. Daaruit zou de ongegrondheid van het betweten des redenaars gebleken zijn; een betweten, dat Z. Exc. ware het hem buiten de Kamer gedaan, met den naam van *laster* zou bestempelen. Thans is dit, echter, het geval niet vermits, hetgeen hier gesproken wordt, geschiedt in 's lands belang. Wat de zaak zelve betreft, ontken de minister, dat er van zijn departement eene circulaire is uitgegaan, waarbij aangedrongen wordt, om de betastingen meer productief te maken. Er is alleen eene circulaire uitgevaardigd, om in sommige provinciën meerdere gelijkmatigheid in de verdeling der belastingen daar te stellen.

De heer van Dam vraagt het woord voor een personeel feit. De minister heeft durven zeggen, dat wanneer het buiten de vergadering was, hij de woorden des redenaars voor *laster* zou houden. Hij moet verklaren, dat de minister van financiën den moed niet zou hebben, hem zulks buiten de vergadering te zeggen. Hij moet zeggen, dat hij den minister van financiën onwaardig zou verklaren de plaats, welke hij bekleedt, indien . . .

De voorzitter herinnert den spreker aan artikel 34 van het reglement van orde, waarbij men gehouden is niet uit te wijken van het punt in discussie.

De heer van Dam zegt, niet het woord gevraagd te hebben omtrent het punt in discussie, maar omtrent een personeel feit.

De voorzitter meent den redenaar tot de orde te moeten terugroepen.

De heer van Dam zegt, dat de voorzitter den minister, die nu lid der Kamer en dus de geheele Kamer van *laster* heeft daarvan beschuldigen, tot de orde had moeten terugroepen, en niet hem, redenaar, die slechts antwoordde. Hij nu zal intuschen, tengevolge der woorden van den voorzitter, zijne plegtige verklaring niet voltooien, maar hij hoopt, dat hij zich in deze zaak zoodanig zal gedragen, dat niemand der leden zich moge schame verder zitting met hem te nemen.

Z. Exc. de minister van financiën zegt, dat die beschuldiging ver van hem af is, hetgeen in de Kamer gezegd wordt, geschiedt in 's lands algemeen belang.

De heer Bijleveld vereenigt zich met de gronden, door den eersten redenaar ontwikkeld. Hij is bovendien tegen de bepaling van art. 2, wegens de reden van tot kwijtschelding. Zulke toepassing zou, naar zijne meening, in te ruimen zin kunnen genomen worden.

De heer van Goltstein erkent, dat de regering in de mogelijkheid moet gesteld worden, om diegenen te dwingen, die eischen hunne belasting te betalen. Maar zoo die middelen toegestaan zijn, dan moeten aan de andere zijde de ingezetenen ook gevrijwaard worden tegen onrechtmatige vorderingen, en moet men hun verzekeren of de bijdragen door hen verschuldigd zijn. Daarvoor is het tegenwoordige ontwerp niet voldoende.

Hij betoogt: 1°, dat de voordragt is onvolledig en onvoldoende, omdat zij niet in alle gevallen voorziet, noch alle gevorderde bepalingen inhoudt; en 2°, dat het ontwerp is gebrekkig, omdat het berust op eene verkeerde uitlegging van artikel 147 der grondwet. Hij komt vooral op tegen het door de regering omhelsde stelsel, dat de uitspraken van gedeputeerde staten in belastingzaken, op grond van het gemelde artikel 147, door den koning kunnen worden geschorst en buiten effect gesteld. De ingezetenen moeten behoorlijke waarborgen hebben tegen alle mogelijke willekeur der administratie. Gedeputeerde staten zijn collegiën, van welke men onpartijdige uitspraken verwachten mag. Maar de waarborgen, daarin gelegen, gaan, wanneer hunne uitspraken vernietigd kunnen worden, geheel te loor. De in dat artikel 147 voorkomende woorden: *besluiten der staten*, zijn moeilijk toe te passen op uitspraken van gedeputeerde staten, nopens bijzondere zaken, en allerminst nopens belastingswetten. Brengt men hetgeen in artikel 147 voorkomt in verband met den inhoud van artikel 153, dan zal men moeten toestemmen, dat bij eerstgemeld artikel alleen gezinspeeld wordt op maatregelen van algemeen aard. Hij leidt die uitlegging ook af uit de plaats, waar het artikel gevonden wordt. Die magt des konings om de besluiten te schorsen, slaat alleen daarop, wanneer dezelve in strijd zijn met de algemeene wetten of het algemeen belang. Men is alzoo ten deze op een dwaalspoor geraakt en men heeft in de grondwet iets willen vinden, dat er niet in gelegen is. Hij weet wel, dat, bij eene afstemming van het ontwerp, hij zijn oogmerk nog niet zal bereiken; doch het is buiten zijne schuld, dat de tegenwoordige wijze van werken bij de Kamer hem geen andere uitweg overlaat. Hij hoopt, dat de Kamer, bij de herziening van het reglement van orde, medewerken zal, dat de vergadering niet alleen kunne afbreken, maar ook opbouwen.

De heer de Kempenaer heeft opgemerkt, dat het ontwerp en de memorie van beantwoording met elkander niet zijn overeen te brengen, dat zij tot geheel andere einden leiden, en dat zij zich van verschillende middelen bedienen. De memorie van beantwoording beantwoordt niet aan het doel van zoodanig stuk; zij behelst ongrondwettige begrippen; zij is in strijd met de voorgedragene wet. Hij geeft gaarne toe, dat het wenschelijk is, dat er van de uitspraken van gedeputeerde staten een hooger beroep besta, maar bij wien — is de groote vraag? Volgens de ministeriële memorie, zou dit hooger beroep bij den koning moeten bestaan. Maar dit zijn stellingen, die lijnrecht strijdig zijn met de bepalingen der grondwet, en die men niet stilzwijgend mag laten voorbij gaan. Het geldt hier geene besluiten, door de provinciale staten, als een provinciaal ligchaam, genomen, maar het betreft uitspraken, door gedeputeerde staten gedaan, ten aanzien van geschillen van administratieve aard. Dat is eene geheel andere magt, dan waarop de grondwet doelt. Hij vindt het beroep op artikel 147 ongelukkig.

Hier wordt gesproken over eene regtsmagt van administratieve aard. Andere collegiën en andere wetten moeten dezelfde regelen. De gewone regtsmagt is hier uitgesloten. De redenaar meent in dit opzigt te moeten wijzen op het gebrek, in onze grondwet bestaande, waardoor er geen beroep nopens administratieve geschillen kan plaats hebben. De grondwet gedooft het niet, dat dit beroep bij den koning besta. De administratie zou op die wijze eischer en regter in hare eigenzaak zijn. Aan den koning komt alles toe, wat de uitvoerende magt betreft, niets wat de regterlijke magt aangaat. De raad van state is hier te lande slechts een adviserend collegie. Ook aan dezen kan geen hooger beroep worden verleend.

Hoe wenschelijk dat hooger beroep dan ook moge zijn, het bestaat, volgens onze grondwet, niet. Dit is een gebrek in dat staats-verdrag; eene gaping in onze instellingen, hetgeen op nieuw de groote behoefte doet uitkomen, die er bestaat, om 's lands instellingen te herzien. De memorie der regering, die hij bestrijdt, houdt in, dat de koning eene bevoegdheid, eene magt uitoefent, welke de wet hem niet heeft gegeven, de wet niet voorschrijft en die ook in het onderhavige ontwerp niet te vinden is. De financiële wetten zijn van bijzonderen aard en staan gelijk met strafwetten; zij moeten naar de letter worden opgevat. Daarom bestrijdt de spreker ook sommige uitdrukkingen, in het ontwerp voorkomende, die hij overtoollig en gevaarlijk acht. Bij de wet alleen behoort men zich te bepalen. Overigens bevat de voordragt veel onvolledigs en op grond van een en ander verklaart hij zich tegen het ontwerp.

De heer Modderman bestrijdt insgelijks de voordragt. Hij komt tegen de gevolgtrekking op, die men uit den Franschen tekst van artikel 147 der grondwet getrokken heeft. De grondwet, artikel 185, vordert eene wet nopens de judicature wegens verschillen en overtredingen op het stuk van alle belastingen, zonder onderscheid. Nopens het hooger beroep in belasting-geschillen van den aard, als bij dit ontwerp bedoeld zijn, komt in dit wets-ontwerp geen enkel woord voor. De judicature, die bij de wet moet geregeld worden, is hier niet aanwezig.

De heer Kniphorst herinnert, dat de regterlijke magt in Nederland geschiedt in naam en van wege den koning. Kan het nu met de gezonde rede overeenkomen, dat, wanneer men den koning verheft boven de regterlijke magt, men dan denzelfden in belastingzaken tot een regter in appel zou verlagen? Z. Exc. de minister van financiën schetst het

moeijelijke zijner positie op dit oogenblik. Indien men zich bij de behandeling van een ontwerp bepaalde tot de voordragt zelve, dan had men een vast punt, waarover dan kan worden gesproken. Maar behandelt men punten, buiten het ontwerp gelègen, dan geeft men aanleiding tot uitweidingen en dan loopt men gevaar, van het reg'e spoor af te dwalen. De Kamer zelve heeft het tegenwoordig wets ontwerp verlangd, ten einde de verschillende Fransche wetten op dat stuk in te trekken. De regering heeft, door de aanbieding van het ontwerp, getracht, aan het verlangen der Kamer te voldoen; hoezeer zij de behoefte daaraan, uit het oogpunt van het belang der schatkist, niet inzag. Het ontwerp behelst eenige verligting voor de belastingschuldigen. En thans wordt het voorstel, om redenen, buiten de wet gelegen, bestreden. Nu ontstaat bij velen de vraag, of het regt des konings, om de besluiten der staten te schorsen, wel toepasselijk is op de uitspraken van gedeputeerde staten in geschillen, de belastingen betreffende. Dat regt is door den koning nooit uitgeoefend, dan overeenkomstig het advies van den Raad van State. Er zijn gevallen geweest, waarbij Z. Exc. van dien raad verschilde; soms zijn er ook wel nadere memoriën aan dien raad ingezonden. Maar Z. Exc. heeft steeds aan den koning voorgedragen, zich aan die adviezen van den Raad van State te houden en daarin te berusten. Eene ondervinding van bijna 31 jaren is daar, om te bewijzen, dat geen minister den koning misbruik heeft doen maken van de bepaling, die in art. 147 der grondwet te vinden is. Ook het buiten effect stellen van besluiten van gedeputeerde staten heeft, gedurende al dien tijd, ook zeer zeldzaam plaats gehad. Dat getal zal slechts omstreeks 30 bedragen. Over hetgeen voorbij is, valt niet te spreken; maar het is de vraag, wat er is van de regtskundige beschouwing der zaak? Die vraag is eigenlijk geheel vreemd aan de voordragt. Doch Z. Exc. aarzelt niet te stellen, dat het regt noodzakelijk en niet in strijd is met de grondwet. Boyen het administratief gezag, moet eene eenheid van magt bestaan, en die eenheid van magt is aanwezig, volgens art. 147 der grondwet, bij den koning. Het collegie van gedeputeerde staten kan niet handelen zonder *besluiten* te nemen. En ieder besluit van dat administratief collegie, van welken aard ook, kan worden geschorst en buiten effect gesteld. Wanneer de wetgever aan zoodanig collegie de magt tot beslissing overlaat, dan ontnemt de wetgever niets aan de regten der kroon. Z. Exc. kan niet toegeven, dat de uitspraken van gedeputeerde staten gelijkgesteld moeten worden met *vonnissen*. Zij beslissen toch niet op eene dagvaarding, maar slechts op ingediende verzoekschriften. Het is onnoodig, dat er, ingevolge artikel 185 der grondwet, bij de wet worde vastgesteld, bij wien het hooger beroep omtrent belastingzaken berusten zal. Het hooger beroep van de uitspraken van gedeputeerde staten bestaat daadwerkelijk, op grond van artikel 147 der grondwet, bij den koning. De beslissing omtrent zoodanige geschillen is wijssetijk en voorzigtiglijk aan gedeputeerde staten opgedragen. Tot staving van zijn gevoelen ten dezen aanzien, beroept Z. Exc. zich op de aantekeningen van den hoogleeraar Thorbecke, die toch gewis niet zal beschuldigd worden van uitbreiding der magt van de kroon. Z. Exc. zou het als een groot nadeel voor 's rijks schatkist beoordeelen, indien de uitspraak aan den gewonen regter werd overgelaten. De beide eerste sprekers hebben het toegegeven, dat er eene administratieve regtsmagt of collegiën moeten bestaan, maar waarom dan hier geredetwist over een regt, hetwelk den koning, als hoofd van het uitvoerend bewind, toekomt, namelijk het regt, om de besluiten van die administratieve collegiën te schorsen en buiten effect te stellen. De leden zijn het niet eens, aan wien het regt van hooger beroep, anders dan aan den koning, zou moeten worden toegekend. De regering geeft, echter, in haar stelsel eene uitkomst. De een heeft gesproken van den Hoogen Raad, een ander van den Raad van State. Deze laatste is, echter, een bloot adviserend collegie. De Hooge Raad kan geen regter in appel in administratieve zaken zijn. Men geeft dus toe, dat er een regterlijk administratief collegie moet zijn. De gedeputeerde staten maken daarvan de eerste instantie uit. Hooger beroep is onnoodig. Om dat te verkrijgen, acht men eene herziening der grondwet noodzakelijk. De vergadering kan beslissen, welke weg hier de voorkeur verdient. Z. Exc. kan van de meerderheid der Kamer niet vooronderstellen, dat zij uit dezen hoofde de leden zou wenschen in de hand te werken, die de herziening der grondwet voorstaan. Het stelsel zijner tegenstanders leidt tot geene uitkomst. Overigens merkt Z. Exc. op, dat, naar zijn oordeel, de minister, die met de uitvoering der wet belast is, niet beslist. De koning regeert en beslist. De verantwoordelijkheid van die beslissing rust op den minister, wanneer hij, door het verleenen van zijn contra-seign, daartoe medewerkt. Hij kan zich toch van het contra-seign terugtrekken en alzoo zijne medewerking ontkonden. Gewis, wanneer een minister door het verleenen van zijn contra-seign, tegen het algemeen belang mogt handelen, eene daad tegen het staatsbelang mogt verrigten, — dan zou hij zedelijk en regterlijk daarvoor verantwoordelijk wezen. Indien het hoofd van den staat geheel en al met den minister in gewoens en in denkwijze mogt verschillen, de minister zou zijnen plicht vervullen door zijn ontslag te nemen. De koning alleen beslist, na verhoor van den Raad van State. De minister kan alleen beletten, tegengaan,

niet medewerken. Z. Exc. geeft intusschen en, na af het deapage aangemerkt, gaarne de verzekering, dat, bij aanneming van dit ontwerp, de regering het vraagstuk, nopens het plaats te hebben hooger beroep, zal maken tot een punt van gezet onderzoek, en zij trachten zal, om, ten aanzien der administratieve rechtsmacht, meerdere waarborgen daar te stellen. Z. Exc. geeft wijders te kennen, dat dit ontwerp ten doel heeft, de wijze van het indienen der reclamatiën, enz. te bepalen, doch dat de competentie van gedeputeerde staten reeds bij andere wetten is vastgesteld. De judicature is aan gedeputeerde staten bij verschillende wetten opgedragen. Door afstemming van het ontwerp, wordt dezelve niet afgeschaft. Die afstemming kan niet dien invloed bij hem uitoefenen, dien men daarvan verwacht, dat is, dat er thans aan eene grondwettelijke bepaling eene andere uitlegging zou worden gegeven, dan gedurende 30 jaren geschied is. Nog ten vorige jare is de wet, nopens de invordering der directie belastingen, met eene groote meerderheid aangenomen, en ook daarbij lag hetzelfde beginsel ten grondslag. Dat nu zoo zeer besproken beginsel kwam toen zelfs niet eens ter sprake. Bij die wet werd de magt aan gedeputeerde staten opgedragen, te eene kende het stelsel der regering. En toen werd er niet over gesproken. Z. Exc. kan dan ook niet gelooven, dat de meerderheid der vergadering eene stelsel zal afkeuren, hetwelk zij vroeger aangenomen heeft bekrachtigd. Men verlieze niet uit het oog, dat, bij eene verwerping van het ontwerp, alle de wetten blijven bestaan, tengevolge waarvan men dat recht en die magt uitoefent, welke men thans bezit. Nog vraagt Z. Exc. of het op den duur mogelijk zal zijn, wetten tot stand te brengen, wanneer, bij de behandeling van elk ontwerp, questien, geheel daaraan vreemd, worden opgeworpen, en of het raadzaam zij, dat zene wet, waarbij een verlichting, aan de schatplichtigen, wordt toegerekend, worde afgestemd, op grond van een gezamenlijk punt, waaromtrent toch velen van H. E. M. zelve in zinswijze verschillen. Door de aanneming van het ontwerp, zal geen der leden, zich in het minste prejudiciëren voor het vervolg. Ieder zal omtrent het bedoelde punt, volkomen in zijn geheel blijven. Tot het verlenen van meerdere waarborgen, zal er een nader onderzoek plaats hebben. Het grondwettige vraagstuk is inderdaad vreemd aan dit ontwerp.

De heer van Twilt beantwoordt den minister, Hij vindt, dat er misbruik van artikel 147 der grondwet is gemaakt. Nu het gebleken is, dat de regering zich de magt toekent, om de beslissingen van gedeputeerde staten in belastingzaken te vernietigen, nu meent de Kamer die rechtsmacht aan de gedeputeerde staten niet verder te moeten verlenen. Overigens meent hij, dat de grondwet nergens verbiedt, het hooger beroep, in zake der directe belastingen, aan den Hoogen Raad of aan den Raad van State op te dragen, en zoolang noch het een, noch het ander, bepaaldelijk is verboden, is het alleen de vraag, wat is mogelijk, wat is doelmatig, en wat is wenschelijk?

De heer van Heemstra meent tegen de woorden des ministers, nopens de grondwets-herziening, te moeten protesteren. De voorstanders dier herziening trachten niet, de regering te bemoeielijken. Zij willen geen dwang stellen in plaats van recht. Zij willen geene hersiening van de regering afdwingen of afpersen. Maar zij zullen geene gelegenheid laten voorbijgaan, om de regering, op de gebreken indachtig te maken, ten einde haar tot de overtuiging van de noodzaakelijkheid der herziening te brengen, en haar die in haar eigen belang aan te raden.

De heer de Kempenaar beantwoordt mede den minister. De noodzaakelijkheid der vaststelling van eene nieuwe wet, omtrent de bezwaarschriften, is vroeger door de regering zelve erkend. Hij betwist het, dat er geene regterlijke uitspraak of beslissing zonder eene dagvaarding zou kunnen vallen, en herinnert den minister slechts aan de bepalingen van het Wetboek van Burgelijke Registrering, ten aanzien van beschikkingen op rekwest. Hij verklaart, dat hij vroeger, geene kennis gedragen heeft van de uitlegging, door de regering aan artikel 147 der grondwet gegeven. Thans zijn de leden der Kamer verplicht, als wachter van de stipte handhaving der grondwet zorg te dragen. Overigens kan de regering, door eene verbetering der grondwet, de bestaande bezwaren uit den weg ruimen, den slagboom opheffen. Zij stelle een einde aan haren onwil en de zaak lost zich van zelve op. Wat overigens de ontwikkelde staatkundige ziele des ministers, nopens het vraagstuk der verantwoordelijkheid, betreft, ziet hij in de beslissing des konings een werk des ministers. Hoe strijdig eene beslissing ook mogt zijn met de grondwet of met de algemeene wetten, de geschermdigde koning is er buiten, al de aanmerkingen moeten vallen op den verantwoordelijken minister, die vrijwillig mede oortuigd wordt.

De heer van Goltstein beantwoordt den minister, nog kortelijck. Hij beklagt zich voorts over de wijze waarop de minister heden een lid der vergadering heeft toegesproken. Een verwijt tegen een lid der vergadering gedaan, treft de geheele Kamer. Men kan het gevoelen van anderen denken bestrijden, doch men behoort alle hatelijkheid te verhoeden. De redenaar wenscht, dat de minister op zijne vroegere uitdrukkingen zou kunnen terugkomen en het gedane verwijt intrekken.

Zij Exc. de minister van Financiën, heeft nog nadere zijn gevoelen ontwikkeld en de leden beantwoordt. Z. Exc. herhaalt de vroeger door hem afgelegde verzekeringen, dat het rotum der Kamer als zou praediciëren, en dat de kwestie tot een onderwerp van een nauwgezet onderzoek bij de regering zou worden gemaakt. Z. Exc. blijft aan de vergadering vragen, of zij zich aan geene consequentie zou schuldig maken, door juist dit voorstel af te stemmen. Eindelijk herinnert hij, dat, bij eene verwerping, de magt der gedeputeerde staten blijft bestaan en het vraagstuk alzo onopgelost blijft.

Z. Exc. gelooft niet, dat hij iets tegen eenig lid der Kamer gezegd heeft, dat hij zou meenen te moeten terugneemen. Z. Exc. gelooft, dat ieder lid der vergadering overtuigd is, dat wanneer hij iets in deze Kamer zegt, er bij hem geene kwestie kan zijn van persoonlijke aantijgingen en beledigingen. Z. Exc. verklaart, dat hij gezegd heeft, dat hij de opgaven des sprekers beschouwt als laster, wanneer dezelfde *Wittek de vergadering* geschiedden, doch dat, nu dezelfde in de vergadering plaats vinden, hij de vrijheid van discussie meende te moeten eerbiedigen. Een lid der vergadering kan daardoor bemoeielijkt of gekwelst geacht zijn.

De heer van Dam van Tzelle zegt, dat hij de heer van Goltstein dankbaar is voor hetgeen hij gezegd heeft, zonder dat hem dit echter door den spreker was verzocht. Wij zijn hier vereenigd, aldus gaat de heer van Dam voort. — Om mede te werken tot het vaststellen van wetten, die gestreken zijn. Maar er bestaan, buiten dien, wetten, die niet geschreven zijn, maar die door eed ieder, wiens hart op de regte plaats staat, gekend worden. Het zijn de wetten van eer. Ik sta voor eene vergadering, zamengesteld uit mannen van eer, en ik vraag het met vertrouwen aan ieder hunner, of zij het zouden dulden, dat iemand, welke hoogte plaats hij dan ook mogt bekleden, of door zijne openbare betrekkingen, of in zijne eigene meening, hem in het openbaar verweet, dat hij een lasteraar is? Juist heb ik de woorden, door den minister straks uitgesproken, zoodanig als zij door de snelschrijvers zijn opgeteekend, voor mij. Ik vind, als door Z. Exc. gezegd, het volgende: »Indien het gesprokene buiten de Kamer wāre gezegd, »ik zoude het voor laster verklaren.» — En hiermede beschouw ik deze zaak voor afgedaan in deze vergadering. De wetten van eer, waarvan ik zoo even sprak, schrijven de gedragslijn voor, die men te volgen heeft, wanneer de moed van den beleediger niet enkel in zijne woorden, maar ook in zijne handelingen te vinden is. Ik herhaal de belofte, straks door mij afgelegd, dat ik mij in deze zoodanig zal gedragen, dat niemand nimmer, ook naar de aangedane belediging, zich zal behooren te schamen, dat met den naam van ambtenoot te begroeten.

De beraadslagingen over dat ontwerp worden gesloten. Men gaat tot de stemming over. De voordragt wordt VERWORPEN met ALGEMEENE STEMMEN. De koning zal alzoo eerbiedig worden verzocht, dit ontwerp in nadere overweging te nemen. Ten drie ure gaat de vergadering uiteen.

Advertentien.

Heden overleed, na een langdurig lijden, mijn hartelijk geliefde Echigenoot, de heer **IGNATIUS BÄNKER**, in den onderdom van 53 Jaren.
ARNHEM,
den 17den Februarij **REGINA BÄNKER**,
1846. **GEH. BÄHLMANN**
Eenige kennisgeving.

Men is voornemens op Donderdag dag den 26sten Februarij 1846 des avonds ten zeven ure, in het Logement den *Arend*, te *Arnhem*, ten overstaan van den aldaar gevestigden Notaris **M. GELFARD VAN BÖCK**, finaal bij toelag te verkoopen de navolgende bij vorige Couranten en bij Bijellen breedder omschreven **ONROERENDE GOEDEREN**, behoordende tot de nalatenschappen van wijlen den heer **H. G. KLASSSEN** en zijne Huistrouw Meijstrouw **J. VAN OMMEREN**, welke bij den inzet met de hoogen gebragt zijn als volgt:
Het **WINKELHUIS** en **ERVE**, gebragt op f 14.006
De **ZITPLAATS** in de Groote Kerk, Middenpand, 1ste Bank, No. 12, op . . . . . f 122
De daarnaast gelegene, No. 14, op . . . . . » 142
De beide **VROUWEN-ZITPLAATSEN** in de St. Janskerk, te *Arnhem*, in massa gebragt op . . . f 29
De **MANS ZITPLAATS** in diezelfde Kerk op » 23
En de **VROUWEN-ZITPLAATS**, in de Groote Kerk, Zaiders Kruis, Oostzijde, 26ste Bank No. 4 op . . . . . f 74

VERKOOPE
VAN EEN ZEER UITGESTREKT EN HEERLIJK VERBOD
LANDGOED,
IN **GELDERLAND.**
Gedurende den Zomer van 1846 vermoedelijk in Junij, zal stellig, op nader te bepalen tijd en plaats, in het openbaar worden verkocht:

Het **EANDGOED**, thans zamengesteld uit de Goederen, bekend onder den naam van **ROUWENBERG, DIERENSCHIE PLANTAADJE** en **ESSOP**, met het daarop staande **HEERENHUIS BOUWERSZATHE**, **MOUTWIJN-FABRIEK**, **BOUWHOEVEN** en verders **GETEMMERIEN**; in het geheel groot ongeveer 760 Buiders, *Landburg*, aang. elkander gelegen, aan of in de nabijheid van den Straatweg van *Arnhem* naar *Zutphen*, onder *Rheden*, *Ellekom* en *Dieren*.

Dit Landgoed bestaat uit allerbest en hoogen pacht gevand **BOUWLAND**, op goeden aanwas staande **STAMBOSCHEN** van **OPGAANDE ELKEN, BEUKEN**, en andere **BOOMEN**, **AKKERMAALSHOUT**, **DENNENBOSCHEN** van verschillende ouderdom benevens **HEIDE** van de eerste en bijzonder goede hoedanigheid, zeer geschikt voor outgating tot *Bier* of *Boschgrond*.

Door de schoone bergachtige ligging en de overvloedige vengzigen, waardoor *Bouwerszathe, de Willemsberg, de Carolinenberg* en onderscheidene andere gedeelten, vooral in de Plantaadje, uitmunten, zullen er, bij het doorgaan van dit uitgestrekte *Goed* in percelen, verschiedene gelegenheden aanwezig zijn tot den aankoop van gedeelten (op zich zelve een goed geheel uitmakende, van Huisplaats, Teel- en Boschland) geschikt voor den aanleg van groote en kleine Buitenplaatsen en Optrekken voor de *Zomermaandou*.

Voorloopige aanvragingen over het *Goed* zalte, den aard en de uitgestrektheid van hetzelfde, zijn te bevragen op den Huize *Bouwerszathe* en bij den *Boschwachter* van het *Goed Kamer*, nabij *Dieren*, terwijl, na verloop van eenigen tijd, inlichtingen over de voorwaarden van den verkoop en andere, zullen te bekomen zijn ten Kantore van *Jonkheer BOSCH VAN ROSENTHAL*, Notaris te *Velp*, en *Mr. W. H. THAAS*, Notaris te *Arnhem*.

††† Bij onderhandsche Acte, van den 28sten December 1845 is tusschen **JOHAN PE-TRUS CAROLUS VAN TRICHT**, Wijnkoper, en **GERHARDUS ALBERTENUS VAN TRICHT**, Particulier, beide wouende te *Arnhem*, eene **VENNOOTSCHAP** van **KOOPHANDEL** in **WIJNEN**, enz. aangegaan, voor eenen onbepaalden tijd, aanvangeude op den 1sten Januarij 1846 en voortdurende zoe lang dezelve niet door eene der partijen wordt opgezegd, of wel tot zes maanden na het overlijden van een hunner; welke Vennootschap zal worden gedreven onder de Firma van **J. P. C. VAN TRICHT & COMP.**, waarvan de beide Vennooten de handteekening zullen hebben, doch niet aan den een of ander derzelve deze Vennootschap betreffende, zullende tot het contracteren van Geldleeningen of Beleeningen, het aangaan van borgtochten en soortgelijke onereuse verbindtenissen, de handteekening der beide Vennooten vereischt worden.

Oproeping van Schuldeischers.

De Schuldeischers in den Bijdel, waarvan **ADOLF FREDERIK BEUKMAN**, Winkelier te *Wageningen*, afstand heeft gedaan, worden bij deze oproepingen om tot de tweede Zitting, ter verificatie van hunne Schuldvorderingen, te verschijnen in het Paleis van Justitie te *Arnhem*, op Dingsdag den 17den Maart 1846, des voormiddags ten tien ure.
P. BEEK,
Carator.

††† Het **BEGRAFENISPLAN**, waarvan onlangs het Prospectus aan de leden der *Harvorsmith* Gembente is rondgezonden, algemeen bijval gevonden hebbende, is werkelijk tot stand gebragt.
Een ieder, die daarvan zoude willen gebruik maken, wordt verzocht zich tot dat einde bij de oprichters aan te melden.

* * * De **GEBROEDERS VAN CLEEF**, in *Gravenhage* en te *Amsterdam*, gezem uit en hebben aan hunne Correspondenten verzonden:

RUTGER JAN SCHINDLERPENNINGK,
EEN EENIGE GEBURTENISSEN VAN ZIJNEN TIJD,
BESCHREVEN DOOR ZIJNER, 1809.
G. GRAAF SCHINDLERPENNINGK,
Minister van Staat, Lid van de Eerste Kamer der Staten-Generaal, enz.
2 Deelen, met **PORTRET** en **FAC-SIMILE**, ingr. 8°. **TRUIS f 7.40**

De Uitgevers vestigen de bijzondere aandacht op dit voor de Geschiedenis van ons Vaderland hoogst belangrijk Werk, hetwelk over een Tijdstak, rijk in gewichtige gebeurtenissen, een nieuw licht verspreidt.

EENE **FRANSCHE ERFENAVE**
van dit Werk is ter perse en zal spoedig het Licht zien.
Waterhoogte te Arnhem.
Den 20 Febr. 4. Et 4 Palm. 7 Daam. gew. Oger. 13 Q.
Te Arnhem, bij **G. A. THICKE**, Boekdruker.